

jeg tror ikke, at Dommerne vilde være i Stand til at træffe de Afgørelser, her er Tale om.

Jeg kommer derefter paa ny til det ærede Medlem Hr. L. Rasmussen, der i den faderlige og elskværdige Tone, som han altid anvender overfor mig, og som jeg i saa høj Grad sætter Pris paa, belærte mig om noget vedrørende Finansloven og i den Anledning oplæste en lang Sætning af Bemærkningerne til Finansloven. Den rummede for mig ikke noget nyt og overraskende. Det, jeg har gjort gældende, og som jeg vedvarende maa hævde er rigtigt, er dette, at Finanslovens Bevilling tilsigter en Bevarelse af den forhaandenværende Beholdning, den er derfor i egentlig Forstand en Vedligeholdelseskonto, medens den ene af de Bevillinger, her er Tale om, tilsigter en Forøgelse af Beholdningerne med nyt Materiel; derfor er den forskellig fra Finanslovens Konto. Herefter tror jeg ikke, vi skal belære hinanden mere. Det har slet ikke været min Hensigt at ville optræde som Læremester for det ærede Medlem.

Beklageligvis trænger det ærede Medlem imidlertid i visse Henseender til en Retledning. Det ærede Medlem udtalte, første Gang han havde Ordet under denne Debat, at i Opgørelserne fra Folkenes Forbund indtog Danmark en smuk Førstestilling, som det først hed, en Førerstilling, som det hed næste Gang, med Hensyn til at bringe Militæruddgifterne op siden 1913, og naar det ærede Medlem senere udtalte, at Militæruddgifterne er steget procentvis stærkere her end i noget andet Land, saa er dette en saa kraftig Understregning af, at Danmark indtager en Førerstilling i denne Henseende, at det synes mig mindre forsvarligt at fremsætte det, hvis man virkelig ikke har Tallene og er i Stand til at dokumentere det. Herpaa har det ærede Medlem ganske givet Afkald, og i og for sig kunde jeg da indskrænke mig til at sige: dermed falder Paastanden til Jorden som en tom Agitationspaastand — det vilde være fuldkommen tilstrækkeligt. Naar det ærede Medlem erklærede sig ude af Stand til at nævne Tallene fra Folkenes Forbund, fordi han ikke kendte dem eller ikke behøvede at kende dem, vil jeg dertil sige, at disse Tal ikke er saa vanskelig tilgængelige, at man ikke kan faa fat i dem. Det ærede Medlem kunde f. Eks. have henvendt sig til det ærede Medlem, med hvem han i Øjeblikket samtaler saa livligt; det ærede Medlem vilde da have kunnet laane et lille brunt Hæfte, som det ærede Medlem Hr. P. Munch for ganske faa Minutter siden havde i Haan-

den, og som indeholder alle de fornødne Tal. Dér vilde det ærede Medlem uden større Vanskelighed have kunnet se Tallene, og han vilde da have kunnet optræde som Pædagog overfor mig, en Rolle, som han jo synes at sætte saa megen Pris paa — og det er gensidigt.

Hvis man sammenligner Tallene for de neutrale Stater her i Europa, vil man finde, at to Stater, nemlig Norge og Svejts, har nedsat deres Udgifter i Forhold til 1913 med 14,3 og 11 pCt. 4 Stater har forøget deres Udgifter, nemlig Danmark med 23,2, Spanien med 33,3, Nederlandene med 48,2 og Sverige med 20,1 pCt.; hvis man tager en anden Tabel, gaar Sveits foran Danmark. Det vil altsaa ses, at paa dette Punkt kan man ikke sige, at Danmark indtager en Førstestilling eller en Førerstilling. Og ser man paa, hvilken Procent Militæruddgifterne udgør af de samlede Budgetter — og man har dér Tallene baade for 1913—14 og for 1922—23 —, vil man finde, at af 15 europæiske Lande indtager Danmark Stillingen som Nr. 10 med en Udgiftsprocent af 15,4; den højeste Udgiftsprocent i Europa indehaves af Spanien og er 31,1. Det vil altsaa ses, at Danmark hæller ikke paa dette Punkt indtager nogen Førerstilling. Det er naturligvis altid vanskeligt at bruge disse Tal til Sammenligninger, idet deres Værdi beror paa, hvorledes de forskellige Landes Budgetter er opstillet, og naar det danske Budget i Almindelighed set er et forholdsvis lille Budget, idet man jo ikke opfører de virkelige Udgifter, men f. Eks. paa Statsbanernes, Postvæsenets og andre Budgetter kun opfører Nettobeløbene, saa vil naturligvis Militæruddgifterne paa et saadant Budget procentvis blive forholdsvis store. Men paa Grundlag af disse Tal kan man altsaa ikke fremsætte den Paastand, som det ærede Medlem ikke mindre end tre Gange fremsatte i sin første Tale, og jeg gaar derfor ud fra, at det ærede Medlem, som absolut ikke ønsker at sige noget urigtigt, vil benytte Lejligheden til at tage Ordet og i en kort Bemærkning erkende, at han har taget fejl paa dette Punkt. Det ærede Medlem vilde derved komme til at indtage en smuk Plads i de danske Politikeres Række, idet det er saa ganske overordentlig sjældent, at en dansk Politiker erkender, at han har taget fejl.

Det ærede Medlem Hr. Vilhelm Rasmussen sagde, at det var en formel Betragtning, om en Udgift skulde komme ind paa det ene Budget eller paa det andet Budget. Ja, men den har dog den Interesse, at den bl. a. oplyser, hvilke Udgifter der virkelig